

SENATET
Hansard

Tirsdag, 15 september, 2015

Senator Madigan:

For det første vil jeg fremlægge et dokument, og det blev overdraget til alle parlamentets partiordførere tidligere i dag.

I aften vil jeg tale om korrupsion og svindel i elproduktionsindustrien.

I Senatets Wind Turbineundersøgelses endelige rapport indgik der 15 vigtige anbefalinger. I dag tager jeg ordet til støtte for Labour senatorernes (NB) mindretalsudtalelses femte anbefaling:

at statens og regionernes regeringer overvejer en reform af det nuværende system, hvor vindmøllepark-opstillere selv direkte engagerer akustiske konsulenter til at sørge for rådgivning om lovliggørelse efter opstillingen af møllen.

At undgå støj fra vindmøller er noget dyrt bøv, der ikke appellerer til vindmølleparkens opstillere. At lade vindmøller køre langsommere øger omkostningerne og sænker profitten.

Derfor var jeg ikke overrasket over at erfare, at de justeringer, som var nødvendige for at sikre at Cape Bridgewater Vindpark kørte i overensstemmelse med sin planlægningstilladelse, aldrig er blevet anvendt i de syv år af sin kontroversielle drift.

Hr formand, vindmølleparkers opstillere har fundet en langt billigere og mere enkel proces for at køre rundt med systemet. De beskæftiger "overholdelses eksperter."

I 2006 forberedte Marshall Day Acoustic (MDA) ved konsulent Christophe Delaire en støjvurderingsanalyse for Cape Bridgewater Vindmøllepark før opstillingen.

Rapporten forudsagde, at der ikke kunne opnås en overholdelse af støjkravene ved Cape Bridgewater vindmøllepark med mindre 13 af 29 vindmøller kørte i støjreduceret drift.

Før parken overhovedet var blevet bygget, vidste opstilleren, at denne vindmøllepark ville køre i strid med tilladelsen, medmindre der blev foretaget justeringer.

Men Delaire fortalte (Senatets) undersøgelsesudvalg:

På basis af målinger der blev udført på stedet, blev det konstateret, at en støjoptimering ikke var nødvendig.

Hvordan kom Delaires "ekspert" for før- og efter opstillingens rapporter til at drage sådanne modstridende konklusioner?

Svaret er simpelt. Pacific Hydro støjjusterede ikke vindmøllerne ved Cape Bridgewater, fordi de vidste, at de ikke behøvede at gøre det! De behøvede kun at bestille en efter- opstillingsstøjrapport og at sige at

vindmølleparken var lovlig.

Ved begge lejligheder, fik Pacific Hydro præcis den rapport fra MDA, som de ønskede. Men overholdelsesvurderingerne var ikke i overensstemmelse med standarden og det var rapporterne heller ikke!

Ved Portland høringen blev der rejst spørgsmål om flere rapporter, der nåede modsatrettede konklusioner.

Under Cape Bridgewater vindmølleparks program for støjovervågning blev målinger udført hver måned og månedlige støjrapporter blev genereret til at vurdere overholdelsen ved boliger.

Lad os se på et par målinger fra hus 63.

Oktober 2008: "vindmøllepark støjniveauet overskrider støjgrænserne i NZ – standarden (dvs. den New Zealandske standard der også er gældende i Australien)."

Juni 2009: "NZ standardens grænser er betydeligt overskredet".

Juli 2009: "NZ standardens grænser er betydeligt overskredet".

MDAs originale rapporter viser manglende overholdelse ved flere hjem og enhver vindhastighed.

Dette tilfredsstillende ikke kunden.

Den 22. juli, genudgiver MDA de reviderede månedlige rapporter for hvert hus og hver måned. Disse rapporter var til Pacific Hydros tilfredshed (men ikke i overensstemmelse med tilladelsens krav.)

De genudgivne versioner for oktober og juli sagde: der er rimelig sammenhæng mellem målte støjniveauer og vindhastigheder.

Henvisninger til overskridelserne af NZ støjgrænserne, slettes.

Uden de belastende originale rapporter, konkluderer MDAs endelige rapport: støjmissioner fra Cape Bridgewater Vindmøllepark overholder NZ støjgrænser ved alle huse og ved alle vurderede vindhastigheder.

Pacific Hydro forelagde den for planlægningsministeren som "bevis" på, at Cape Bridgewater Vindmøllepark var i overensstemmelse med loven.

Men hvordan?

MDA kombinerede alle de genudgivne månedlige rapporter, og lavede ud fra det et gennemsnit for hver ejendom.

Der står intet i NZ 1998 standarden, der tillader akustikere at finde et "gennemsnits" støjniveau efter opstillingen og alligevel fortalte Pacific Hydro til senatsudvalget:

Aktuelle støjstandarder kræver det gennemsnitlige støjniveau efter vindmølleparkens opstilling.

Der er ingen frihedsgrader indenfor standarden, som tillader en vindmøllepark lejlighedsvis at overholde støjgrænserne i nogle måneder, men ikke i andre. Betingelse 13 tillader ikke vindmølleparken til kun

lejlighedsvis at overholde de tilladte grænser.

NZ Standard er tænkt til at beskytte en rekreativ hverdag og nattesøvnen. Vindmølleparkers byggetilladelser udstedes med betingelser, som beslutningstageren forventes at ville beskytte det samfund, som er vært for dem - i realtid.

I februar 2009, udtaler panelet ved vurderingen af Lal Lal vindmøllepark:

Der er ikke megen mening i at give tilladelse til en vindmøllepark til at operere under visse betingelser, medmindre der kan dokumenteres at betingelserne er overholdt.

Enhver overskridelse af grænseværdien bør betragtes som et brud på denne betingelse.

Et "gennemsnitligt" støjniveau giver ingen mening. Det er derfor tilladelsen kræver, når vindmølleparken er sat i drift, at den skal overholde NZ støjgrænser for alle boliger og i dette tilfælde gør den det klart ikke.

Cape Bridgewater vindmøllepark har aldrig været i overensstemmelse med loven, på trods af MDAs forfalskede konklusioner og dens herres, Pacific Hydros, påstande.

En planlægningsembudsmand fra Victoria fortalte udvalget: "undersøgelser skal gøres på en måde, som er robust. Det er derfor, et peer review af arbejdet er vigtigt. "

Så hvorfor blev der ikke bestilt en gennemgang af Cape Bridgewater rapporten som et spørgsmål om rettidig omhu, for ikke at nævne dens konsekvenser?

Da Acciona gav ministeren sin rapport, sendte ministeren en kopi til EPA (Environment Protection Agency) og inden for en uge, havde han fået iværksat en uafhængig teknisk gennemgang.

Han skrev straks til Acciona og beskrev flere overtrædelser af tilladelsen og udtrykker sin utilfredshed med, at overholdelsen var opnået med støjovervågningsprogrammet som foreskrevet ved betingelse **17**.

Han sagde, at rapporten viser, at driften af Waubra Vindmøllepark ikke opfylder støjstandarderne ved flere boliger, og han var ikke tilfreds, i henhold til Betingelse **14**, at driften af anlægget ikke skete i overensstemmelse med den relevante standard.

Så han bad Acciona om at "støjoptimere møllerne."

Delaire fra MDA forberedte Waubra Vindmølleparks forundersøgelser-støjrapport, som forudsagde at støjen ville overskride NZ grænserne og kun overholde dem, hvis 50 af dens 128 vindmøller blev støjoptimeret.

Samme forundersøgelser metode, samme problemer efter anlægsfasen.

Hvis ikke det var for den irriterende peer review, kunne Acciona have sluppet af sted med det. De havde aldrig haft til hensigt at drive støjoptimerede vindmøller der kørte i overensstemmelse med støjgrænserne.

HVORFOR? Acciona havde en MDA før-opstillingsstøjrapport, der konkluderede, at Waubra Vindmøllepark kørte i overensstemmelse med støjgrænser uden at skulle støjoptimere nogen som helst turbiner, endsize halvtreds af dem.

Ministeren skrev til Acciona igen et år senere, med angivelse af, at MDAs indsendte rapport viste manglende overholdelse og at testning ikke blev gennemført i overensstemmelse med NZ-standard. Ministeren spurgte "hvem det var, der foretog vurderingen, og om denne person eller de folk var kvalificerede og erfarne til at gøre det."

MDAs hjemmeside siger, at Delaire dimitterede med et ingeniør diplom i 2002 efter han begyndte ved MDA som studerende erhvervspraktikant, året før.

Delaire har udarbejdet akustiske rapporter for 50 vindmølleparker.

MDA hjemmeside reklamerer med sine: "dokumenteret succesfulde vindmøllepark-godkendelser" og anerkender Delaire for at have udviklet sig som en "specialist" i vurdering af vindmøllepark-støj. I begyndelsen af MDAs rapporter er der en usædvanlig ansvarsfraskrivelse, som anerkender, at rapporterne er skrevet med henblik på at tilfredsstille kundens oplæg. Det vil sige, at deres rapporter muligvis ikke er egnede til andre formål.

MDA's ansvarsfraskrivelse beviser, at de ikke er egnede som uafhængige dokumenter for at dokumentere at lovens krav er overholdt.

MDA er medlem i sammenslutningen af australske akustiske konsulenter, hvis Code of Professional Conduct (etiske regelsæt) kræver, at medlemmerne skal undgå at komme med udsagn, der er vildledende eller uetiske og at de skal bestræbe sig på at fremme velfærden i samfundet.

De må ikke bevidst udelade nogen information fra den endelige rapport, der substantielt ændrer konklusioner, der kunne drages af rapporten.

MDA har konsekvent mislykkedes med dette i samfundet.

Der er ingen tvivl om, at MDAs kommercielle aftaler med både Acciona og Pacific Hydro negativt har påvirket uafhængigheden af rapporter og legitimiteten af konklusionerne.

Dette eksempel alene viser præcis, hvorfor vi havde brug for en undersøgende Senatskomité, der undersøgte den lovmæssige styring af vindmølleparker, og hvorfor kontrol, gennemført af en uafhængig, national Ombudsman for vindmølleparker er afgørende.

Der skal være armslængdes afstand mellem akustikere og vindmøllepark-operatører. Uafhængighed ville sætte en stopper for den praksis, hvor falske dokumenter giver operatørerne mulighed for at vinde en økonomisk fordel!

Lokale myndigheder, delstatslige og statslige myndigheder (Commonwealth), ministerier og agenturer er blevet ført bag lyset af falske rapporter.

En vindmøllepark, der er "kompatibel" – dvs. i fuld overensstemmelse med statslige love, kan modtage REC (vedvarende energicertifikater).

En "kompatibel" vindmøllepark kan sikre finansiering – som f.eks. de \$ 70.000.000 (ca. 330 millioner DKK) som Pacific Hydro har snydt fra Clean Energy Finance Corporation. (CEFC sørger for offentlig finansiering af vindmølleprojekter, som private banker ikke vil give penge til)

Men det, som disse rapporter mest fejler at påpege, er de anstændige mennesker i landdistrikterne, der

kommer til at lide under følgerne af bedraget. En upålidelig støjrapport kan ikke fjerne de skader og gener det har påført dem, der bor eller arbejder ved siden af overdrevent støjende industrielle maskiner som f. eks. store vindmøller.

Sidste måned opfordrede jeg regeringen i Victoria til at tage et grundigt kig på alle de indlæg, vi har modtaget, især fra folk, der er ført bag lyset af de overvågende myndigheders svigt i Waubra og Cape Bridgewater vindmølleparker.

Samantha Stepnells bidrag er # 470. Melissa Wares bidrag er # 206.

Mens Acciona og Pacific Hydro havde travlt med at overskride deres tilladelser for at maksimere deres profit, var og er beboerne ofte udsat for et forfærdeligt overskredet støjniveau. Tyve eller flere af disse mennesker havde sendt skriftlige erklæringer på ed til tidligere minister for Sundhed og nuværende premierminister i Victoria, Daniel Andrews, i juni 2010.

De rapporterede om alvorlige søvnforstyrrelser og en række uforklarlige sundhedsskadelige virkninger, der ikke var til stede før vindmøllepark begyndte at operere. Lokale læger og en søvnspecialist har bekræftet bekymringer om en sammenhæng.

I december 2010, havde elleve familier omkring Waubra alene forladt deres hjem, og anført støjgener som årsag.

Men Victoriaregeringen nægtede Pyrenees Councils anmodning om en vurdering af virkningerne på sundheden, med henvisning til NHMRC (det australske sundhedsvidenskabelige forskningsråd) Rapid Review. Den meget hurtigt gennemførte review gennemgang fandt, at der ingen tegn var på uønskede bivirkninger, når planlægningens retningslinjer blev fulgt.

Hos Waubra ved vi, at dette ikke var rigtigt. En simpel peer review ville have fundet, at de heller ikke blev fulgt ved Cape Bridgewater.

Med afstumpet ligegyldighed, har Victorias regering konsekvent tilsidesat sin omsorgspligt overfor disse mennesker.

Disse syge mennesker udgør de menneskelige omkostninger af virksomhedernes svig, den overvågningsmæssige fiasko og politisk ligegyldighed.

Disse familier har stadig ret til at være i stand til at sove om natten, for at arbejde sikkert på deres gårde og at leve i fred og ro og nyde deres hjem. Dette er lige så meget et menneskerettighedsspørgsmål, som et miljømæssigt, da de hænger uløseligt sammen.

Den såkaldte placebo-teori måtte forkastes ved, at den støj, målt ved Waubra og Cape Bridgewater overstiger Verdenssundhedsorganisationens (WHO) anbefalinger for beskyttelse af søvnen. Søvnmangel har en ubestridelig negativ indvirkning på sundheden.

Selv NHMRC indrømmer nu, at der "sandsynligvis" er negative helbredsvirkninger for beboere, der bor inden for en radius på 1.5 km fra en vindmølle.

Jeg har skrevet til AMA (den australske lægeforening) siden maj 2014 om denne vindmøllepark og spurgt, hvorfor hørbare støjpåvirkninger ikke var blevet overvejet. AMA har undladt at reagere, men støtter sig blindt til det forkastede placebo vrøvl af Chapman og Crichton med angivelse af:

De tilgængelige australske og internationale beviser understøtter ikke det synspunkt, at infralyd eller lavfrekvent lyd genereret af vindmølleparker, således som de i øjeblikket er reguleret i Australien, er årsag til sundhedsskader på befolkningen, der bor i naboskabet af dem.

Det er fordi infralyd og lavfrekvent lyd fra vindmølleparker ikke er reguleret i Australien!

Uanset hvad AMA er blevet fortalt eller ønsker at indrømme, medfører overdreven hørbar støj, lavfrekvent støj og vibrationer invaliderende gener, søvnforstyrrelser, kompromitteret sundhed og tab af rekreative områder, hvilket reducerer livskvaliteten.

Dette fører os hen til dem, der fortsat har gener ved Cape Bridgewater.

I indsendelse # 206, skrev Melissa Ware, at hun blev drevet ud over grænserne af fortvivlelse og elendighed.

Sidste år fortalte Pacific Hydro beboerne: "Det er vores mål at forbedre jeres livskvalitet eller i det mindste få det til hvad det var før vindmølleparken blev etableret."

De fortalte mig personligt: "Vi anerkender, at vindmølleparken har reduceret deres livskvalitet, og vi ønsker at hjælpe dem med at få den tilbage."

Men det var før Steven Coopers undersøgelse viste, at alle de seks adspurgte beboere var negativt påvirket af Cape Bridgewater Vindmølleparks drift.

Sjovt nok, blev Cooper instrueret om ikke at teste overholdelsen af den gældende lovgivning om støjgrænseværdier!

På trods af den berygtede hvinen, samt hamrende, snurrende, fløjtende og sirene-lignende, hørbare lyde, produceret af Cape Bridgewater vindmøllepark, blev den særlige hørbare karakteristik ikke vurderet i MDA's rapport. Hvis 5 dB SAC (Special audible characteristics)straffe-tillæg blev anvendt korrekt, ville en uafhængig rapport identificere manglende overholdelse ved hver bolig, ved hver vindhastighed.

Waubra og Cape Bridgewater rapportererne blev skrevet indenfor hinanden følgende måneder af den samme akustiker fra samme firma, ved hjælp af den samme metode.

Måske har planlægningsministeren ikke bestilt en gennemgang af Cape Bridgewater rapporten (af S. Cooper), fordi han allerede ved, at den viser manglende overholdelse af loven?

Er dette den virkelige grund til, at planlægningsministeren insisterer på, at det er Glenelg Shire's ansvar at håndhæve støjoverholdelsen ved Cape Bridgewater, ikke hans?

Glenelg Shire kan ikke håndhæve overholdelsen uden adgang til støjrapporter og klageproceduren. Kun ministeren har disse oplysninger.

Betingelse 13 siger, overholdelsen skal være tilfredsstillende for ministeren. Rådet kan ikke lovligt udøve denne afgørelse.

Betingelse 13 forbliver uløst, Cape Bridgewater vindmøllepark fortsætter med at fungere på fuld kapacitet og maksimal støj uden at nogen tilsynsmyndighed har accepteret et ansvar for håndhævelse.

I indsendelse 456, forklarer Sonia Trist hvordan embedsmænd fra delstaten Victorias planlægningsafdelingen indrømmede at støjgrænser overskrides i sit hjem, en anden undskyldte, at:

"Instituttet tilpasser oplysninger for at opnå de ønskede resultater."

I juni 2014 kontaktede en afgangende embedsmand mig og sendt mig senere en e-mail, og påtog sig derved rollen som "whistleblower" i forhold til hans afdeling.

Der er meget mere at formidle, og jeg er ked af, at jeg ikke kan gøre det nu. Institutionel inkompetence og ligegyldighed er den primære årsag til den nuværende situation.

Jeg fandt det svært at finde sandheden, ved at arbejde indefra, så det må også være svært for jeres side. På "min side" er dem, der udsættes for overdreven og skadelige, søvnødelæggende, hørbare støjemissioner på niveauer, der overstiger støjstandarder og at disse brud tillades.

Dem, der ikke på min side omfatter medskyldige regulatorer (lovgivere, embedsmænd mv.), bevidst blinde sundhedsorganer, grådige aktører, som sætter virksomhedernes overskud før landets befolkning. Og hverken er åleglatte, uhæderlige akustikere, der pralende præsenterer en svingagtig rapport, der konkluderer at lovene overholdelse, når der ikke er tilfældet.

Den australske lægeforening var ikke alene om at afvise at deltage i Senatets undersøgelse og at blive afhørt. Andre, der ligeledes afviste at medvirke var forfatterne af to NHMRC bestilte litteratur reviews, fra både Adelaide University og Monash University, og professor Gary Wittert.

I december 2013, advarede jeg om den opståede kultur med den manglende overholdelse gennem den systemiske reguleringsfiasko i Victoria.

Men en kultur med manglende overholdelse af samfundspligter, hjulpet, tilskyndet og aktiveret ved hensynsløst uansvarlig rapportering og regulerende ligegyldighed vil kun fortsætte, så længe vi tolererer det.

Denne vindmølleindustri kræver gennemgribende lovgivningsreformer.

De, der har aktivt og bedragerisk skadet samfundet, spillet hasard med planlægningssystemet, bedraget RET og udsat CEFC (Clean Energy Finance Corporation) og den private sektor for investeringsrisiko skal undersøges og holdes ansvarlige.

Jeg opfordrer regeringen til hurtigt at vedtage de fornuftige henstillinger fra Wind Turbine rapporten. Vi insisterer på, at Labour senators femte anbefaling bliver behandlet som en hastesag.